

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A vesztegetés büntette miatt ***I. r. vádlott és társa*** ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 24.B.64/2009/19. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében ***az alábbiak szerint változtatja meg.***

Az I.r. vádlott börtönbüntetésének tartamát ***1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a próbaidő tartamát 3 (három) évre,***

A II.r. vádlott börtönbüntetésének tartamát ***2 (kettő) évre enyhíti.***

A szabadságvesztés végrehajtását a II. r. vádlott vonatkozásában 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti, egyúttal a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Az I.r. vádlottat ***előzetes mentesítésben részesíti.***

Az I.r. és a II. r. vádlott tekintetében a pénzmellékbüntetés összegének változatlanul hagyása mellett a pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 2000 (kettőezer) forintként rendeli egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Az I.r. vádlott tekintetében a bűncselekmény megnevezése helyesen vesztegetés büntette (Btk. 250.§ (1) és (3) bekezdés), valamint a II. r. vádlott tekintetében vesztegetés büntette (Btk. 253.§ (1) és (2) bekezdés) és befolyással üzérkedés büntette (Btk. 256.§ (1) és (2) bekezdés a) pontja).

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 24.B.64/2009/19. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében állapította meg.

Ezért őt 2 év börtönbüntetésre, valamint 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre és a várakozási idő meghosszabbítására ítélte, melynek tartamát a bíróság 1 évben határozta meg. A bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 évi próbaidőre függesztette fel. A pénzmellékbüntetés egy napi tételének összegét 2000 Ft-ban és az így kiszabott mindösszesen 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre vonatkozóan úgy rendelkezett, hogy meg nem fizetése esetén 100 napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 256.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő hivatalos személy megvesztegetését állítva elkövetett befolyással üzérkedés büntetében és 1 rb. a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetében állapította meg.

Ezért a II. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, valamint 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. A pénzmellékbüntetés egy napi tételének összegét 2000 Ft-ban állapította meg és rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 100.000 Ft pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 100 napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A Pest Megyei Bíróság a III. r. vádlott bűnösségét a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetében állapította meg.

Ezért őt 1 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, egyben a III.r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

A IV.r. vádlott bűnösségét a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetében állapította meg és ezért őt 200 napi tétel, napi tétel összegenként 1000 Ft, összesen 200.000 Ft pénzbüntetésre ítélte, egyben rendelkezett arról is, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 200 napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A Pest Megyei Bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, azok lefoglalását feloldotta és elrendelte megsemmisítésüket.

A bíróság végezetül kötelezte a II. r. vádlottat arra, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 57.000 Ft büntügyi költséget.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. vádlott és védője enyhítésért, míg a II. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az elsőfokú ítélet a III.r. és a IV. r. vádlottak vonatkozásában az ítélet kihirdetése napján, 2010. február 24. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajthatóvá vált.

Az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését igen részletesen megindokolta. Beadványában elsődlegesen azt kifogásolta, hogy az elsőfokú ítéleti tényállásban rögzítettekkel szemben az I. r. vádlott volt nem baleseti helyszínelő, ellenkezőleg a munkaköri leírás szerint ellenőrző járőrként tevékenykedett a rendőrségen.

Kifogásolta a védő a beadványában azt is, hogy - bár erre többször tettek indítványt az eljárás során - a hatóságok mégsem ellenőrizték a LION típusú szonda által mutatott értéket. A védő álláspontja szerint ennek elmulasztása azonban egyértelműen azt eredményezte, hogy a sértett 1. tekintetében az ittas vezetés ténye egyáltalán nem nyert bizonyítást. Ennek pedig azért van jelentősége, mert ettől függően lehet csak megállapítani, hogy az I.r. vádlott milyen mulasztást követett el.

Hangsúlyozta a védelmi beadvány, hogy iratellenes az az ítéleti ténymegállapítás, amely szerint az I. r. és a II. r. vádlottak megegyeztek abban, hogy az I. r. vádlott a szükséges rendőri intézkedésektől anyagi előny átadása fejében el fog tekinteni. A védő kiemelte, hogy ez sem szóbeli vallomások, sem az egyéb tárgyi bizonyítékok körében egyetlen olyan bizonyíték sem lelhető fel, amely arra utalt volna, hogy az I.r., illetve a II. r. vádlott között bármilyen megegyezés létrejött volna.

Ezt a fenti érvelését a védő álláspontja szerint alátámasztja a III.r. vádlott azon nyilatkozata, amely szerint a helyszínen amikor rákérdezett az I. és II. r. vádlottra, hogy van-e még valami dolguk egymással, akkor egyértelműen azt a választ kapta, hogy nincs. Ebből pedig a védő szerint egyértelműen levonható az a következtetés, hogy semmiféle pénz kifizetéséről nem volt és nem is lehetett szó.

A sértett tényleges szabályszegésével, illetve ittasságával kapcsolatosan kiemelte, hogy a III. r. vádlott az eljárás során mindvégig azt állította, hogy a sértett neki arról számolt be, hogy őt azért részesítették figyelmeztetésben, mert nem az útviszonyoknak megfelelően vezette a járművét.

Ebből pedig ugyancsak arra kell és lehet következtetni, hogy az ittas vezetése ténye a helyszíni ellenőrzés során egyáltalán nem merült fel.

Kifogásolta a védelem az ítéletnek azt a megállapítását, amely a gépkocsi elszállítására vonatkozóan az I.r. vádlott, valamint a III. r. vádlott vallomása között fennállott ellentmondásra utalt. A védő szerint ez egyáltalán nem valós ellentmondás, hiszen az I. r. vádlott maga próbálta meg a baleseti helyszíntől kissé távolabb megtekinteni, hogy van-e olyan jármű a közelben, amellyel az árokba

hajtott gépjárművet el lehet vontatni. Miután ilyen jármű a közelben nem volt, csak ezt követően és pontosan ezért kellett a helyszínre hívnia a III. r. vádlottnak az autómentőt és intézkedni, hogy a balesetet szenvedett járművet onnan elvontassák.

Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság következetlen volt akkor, amikor tanú 1. tanú vallomásainak egyes részét hitelt érdemlőnek fogadta el, a vallomásának más részeivel kapcsolatban azonban az általa előadottakat nem tekintette annyira hitelesnek, hogy arra a tényállását alapítsa.

Nevezetesen itt a védő arra utalt, hogy tanú 1. tanú maga is beszámolt arról, hogy I. r. vádlott megszondáztatta a sértettet, azonban a szondázás eredményét ő nem látta. Arról azonban beszámolt a vallomásában, hogy álláspontja szerint a sértett sem ittasnak, sem részegnek nem látszott a helyszínen.

Különös jelentőséget tulajdonított a védő tanú 2. tanú vallomásának is. A védői álláspont szerint ugyanis tanú 2. a tanúvallomásában elmondta, hogy a baleset időpontjában több, a szabálysértési, és baleseti vizsgálói tevékenységre vonatkozó utasítás volt hatályban, amelyek tartalma azonban egymásnak ellentmondó volt. Álláspontja szerint pedig az ellenőrző járőri beosztásban tevékenykedő I. r. vádlottnak, aki a baleseti helyszínen történő intézkedések tekintetében mindenképpen kezdőnek és gyakorlatlannak számított, nem volt lehetősége arra és nem is kérhető számon tőle, hogy az ellentétes tartalmú utasítások között eligazodjon, és azok közül a helyes utasítást kövesse a helyszíni intézkedése során.

Kiemelte a védő azt is, hogy a rendőrségen ügyeletet teljesítő tanú 3. és tanú 4. tanú is úgy nyilatkozott az eljárás során, hogy az I. r. vádlott nyilvánvalóan az ügyelet utasítására ment és mehetett ki a helyszínre. Ilyen tartalmú utasítás rögzítésére, illetve a baleset bejelentésének tényére vonatkozó sem az ügyeleti naplóban, sem pedig az ügyeletes rendőrök által használt ún."piszkozat füzetben" semmiféle bejegyzés nem szerepel.

A védő álláspontja szerint ezt az I. r. vádlott terhére róni nem lehet. Véleménye szerint az eljárás során a nyomozó hatóság nem tett meg mindent annak érdekében, hogy kiderítse, hogy valójában az I. r. vádlott hogyan, kinek a bejelentése, illetve kinek az utasítása alapján került a baleseti helyszínre. Hivatkozott arra, hogy az eljárás során az I. r. vádlott és ő is több alkalommal tett indítványt arra, hogy ellenőrizzék az aznapi ügyeletrádió forgalmazását, amelyből nyilvánvalóan kiderült volna, hogy az I. r. vádlott kinek az utasítására jelent meg a helyszínen.

A beadványában a védelem kifogásolta azt is, hogy az utólag tartott helyszíni szemle során a baleset környezetében fellelt és lefoglalt különböző tárgyakat a nyomozó hatóság mindenféle bizonyíték nélkül olyannak tekintette, mint amelyet a balesetet elszenvedő sértett gépkocsijáról származtak, pedig erre irányuló és teljesen egyértelmű bizonyíték az eljárás során egyáltalán nem merült fel.

A lehallgatási hanganyaggal kapcsolatban kifejtette azt az álláspontját, hogy abban ugyancsak nem szerepel olyan kijelentés, amely alapján megállapítható lenne, hogy

az I. r. vádlott bárkitől is pénzt vagy más vagyoni előnyt kért vagy fogadott volna el azért, hogy sértett jogosítványát ne vonja be.

E körben utalt arra, hogy maga az ítéleti tényállás sem tartalmazza azt, hogy a 40.000 Ft ténylegesen átadásra is került, ez pedig álláspontja szerint egyértelműen azt a II. r. vádlotti előadást támasztja alá, amely szerint a 40.000 Ftösszegszerű meghatározására kizárólag azért került sor, hogy megvicceljék III. r. vádlottat.

Hangsúlyozta a védő, hogy miután sértett ittasságát semmiféle adat nem bizonyítja, így semmi sem cáfolja azt a vádlotti állítást sem, hogy ő a helyszínen a szabályok betartása mellett, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 15.§ (2) bekezdésében rögzítetteknek megfelelően intézkedett akkor, amikor a balesetet okozó és egyben azt elszenvedő sértettet figyelmeztetésben részesítette.

Azt a védő maga sem vitatta, hogy a szakmai szabályzatban, illetve a belső utasításokban kötelezően előírt helyszínvázlatra, jelentés készítésére, és az intézkedés dokumentálására vonatkozó kötelezettségét az I. r. vádlott nem teljesítette. Ez azonban álláspontja szerint legfeljebb köteleességszegés szolgálatban vétségét (Btk. 348.§ (1) bekezdés), vagy jelentési kötelezettség megszegésének vétségét (Btk.350.§ (1) bekezdés), esetleg pedig pusztán csak fegyelemsértést valósít meg, de semmiképpen nem ad alapot arra, hogy a vádlott bűnösségét olyan cselekményekben állapítsák meg, amelyet nem követett el.

A beadványában kiemelte a védő azt, hogy az I. r. vádlott személyi körülményei az eljárás megindulása óta is igen kedvezően alakultak. Hangsúlyozta, hogy időközben felvételt nyert I. r. vádlott a Rendőrtiszti Főiskolára és emellett a rendőrség kötelékében továbbra is folytatta a szolgálat teljesítését, amely a védő álláspontja szerint önmagában is alátámasztja a parancsnoki véleményben leírtakat, amely az I. r. vádlott kifogástalan munkavégzésére vonatkozik.

Ezért a védelem elsődlegesen az elsőfokú ítélet minősítésének megváltoztatását, ezzel egyidejűleg pedig a kiszabott büntetés enyhítését és egyben az I. r. vádlott előzetes mentesítésben történő részesítését indítványozta.

Másodlagosan csak a kiszabott büntetés enyhítésére és az előzetes mentesítés alkalmazására tett indítványt, míg harmadlagosan - ha sem a cselekmények minősítésének megváltoztatására, sem a pedig kiszabott büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget - az előzetes mentesítés alkalmazását kérte, azért, hogy az I. r. vádlott továbbra is a rendőrség állományában folytathassa a munkáját.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője az írásban is benyújtott és megindokolt fellebbezését azonos tartalommal tartotta fenn.

A II. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak, iratellenesnek tartotta arra vonatkozóan, hogy az ítéleti tényállás szerint az I. és II. r. vádlott

megállapodott abban, hogy 40.000 Ft-ért az I. r. vádlott nem fogja elvenni a sértett jogosítványát.

A védő kiemelte, hogy erre vonatkozóan egyértelmű és konkrét bizonyíték az eljárás során nem merült fel, ezért azt nem is lehet a vádlott terhére megállapítani.

Kiemelte, hogy ennek eredményeként arra sem merült fel bizonyíték, hogy azt a bizonyos 40.000 Ft-ot ki kérte és milyen címen, ezért álláspontja szerint sem a befolyással üzérkedés büntetét, sem pedig a hivatali vesztegetés büntetét a II. r. vádlott terhére megállapítani nem lehet.

Az alkalmazott büntetéssel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az eljárás a II. r. vádlott tekintetében már önmagában is elérte a hatását, és mindenképpen megfelelő visszatartó erő ahhoz, hogy a II. r. vádlott a jövőben hasonló jellegű cselekményeket ne kövessen el. Éppen ezért az álláspontja szerint eltúlzottan súlyos büntetés enyhítésére is indítványt tett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.405/2010. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartva, azok elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint a fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő, értékelő tevékenységét támadják, amely éppen ezért eredményre nem vezethetnek a felülbírálat során.

Az ügyészi érvelés szerint az elsőfokú bíróság okszerűen jutott mindkét vádlott tekintetében arra a meggyőződésre, hogy a vádlottak elkövették a bűncselekményeket, azok jogi minősítése törvényes, és ugyancsak megfelelő a kiszabott büntetés mindkét vádlottal szemben. Ennek enyhítésére lehetőséget az ügyészség nem látott.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét hagyja helyben azzal azonban, hogy a rendelkező részből mellőzze a pénzmellékbüntetés egy napi tétel összegére vonatkozó megállapítást.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések a büntetések enyhítése tekintetében eredményesnek bizonyultak az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az I. és a II. r. vádlott és védőjének fellebbezése folytán a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozóan bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta.

A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat teljes körűen feltárta, azokat egyenként és összességében alaposan és meggyőzően értékelte, mérlegelte és a tényből tényre történt következtetései is helytállóak.

Megállapítható, hogy a titkos információgyűjtés felhasználására törvényesen került sor, mivel a bizonyítékkénti felhasználás törvényi feltételei maradéktalanul fennálltak.

Az ítélet tábla álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntő részében megalapozott, azonban a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontja alapján részben hiányos, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdése a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján a következőkkel egészíti ki.

Az I. r. vádlott személyi körülményeit kiegészíti azzal, hogy a vádlott 2010. évben felvételt nyert a Rendőrtiszti Főiskola Bűnügyi Igazgatási szak gazdaságvédelmi szakirányának levelező tagozatára. A tanulmányainak megkezdésére 2010. augusztus 23. napján egy évi halasztást kapott.

Megállapítható, hogy 2010. júliusától ismét helyszínelőként tevékenykedik a rendőrkapitányságon.

A rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztály vezetője által adott parancsnoki jellemzésből megállapíthatóan szakmai ismeretei kiválóak, ezért 2010. évben a megye helyszínelői és balesetvizsgálói szakmai versenyén a kapitányságot az I. r. vádlottat képviselte.

Az I. r. vádlott fizikai állóképessége, pszichikai tűrőképessége átlagon felüli, hivatás tudata és felelősségérzete kiemelkedő. Szorgalma kollégái közül is kiemeli. Az intézkedési mutatói az elmúlt időben a legjobbak között vannak, így 2010-ben 11 esetben alkalmazott elfogást, 29 esetben előállítás, 32 esetben okmánybevonás, 704 esetben feljelentést alkalmazott és az általa kiszabott helyszíni rendbírságok összege is. A parancsnoki vélemény szerint az általa foganatósított helyszíni szemlék színvonala jó, az intézkedés alá vont személyekkel udvariasan viselkedik és eddigi szolgálata alatt fenyítésben sem részesült.

A II. r. vádlott tekintetében a személyi körülményeit kiegészíti azzal, hogy a felesége jelenleg terhes, valamint azzal is, hogy a személygépkocsi már nincs a tulajdonában, így a személygépkocsira vonatkozó részletfizetési kötelezettsége is megszűnt.

Az elsőfokú ítélet tényállását kiegészíti azzal, hogy az I. r. vádlott 2008. április 11. napjától a Helyszínelő Alosztályhoz lett vezényelve, és ettől kezdve közvetlen előjárója a Helyszínelő és Balesetvizsgáló Alosztály vezetője volt.

Az I. r. vádlott szolgálati viszonyának módosítására 2008. december 16. napján került sor, amely szerint 2009. január 8. napjától a Helyszínelő és Balesetvizsgáló Alosztályra helyezték át járőr beosztásba és őrmesteri rendfokozattal. Ezen a szolgálati helyén ellenőrző feladatokat kellett ellátnia.

A szolgálati viszonyának újabb módosítására ezt követően 2009. május 6. napján került sor, és eszerint 2009. május 1. napjától 2009. július 31. napjáig helyszínelő és

balesetvizsgáló feladatok ellátásával bízták meg. A megbízás tartalmazta, hogy a szolgálata során köteles a baleseti okok feltárására, ezzel kapcsolatosan minden fontos körülmény rögzítésére hitelesen és objektíven. Tartalmazza a megbízás azt is, hogy bűncselekmény gyanúja esetén helyszínelnie is kell.

Az ezt követő szolgálati viszony módosítására 2009. július 27. napján került sor, amely szerint 2009. augusztus 1. napjától 2010. június 30. napjáig a szolgálati helyeül továbbra is a Helyszínelő és Balesetvizsgáló Alosztályt jelölték meg.

Kiegészíti az ítéleti tényállást azzal, hogy az I. r. vádlott 2008. augusztus 7. napján 19.00 órától augusztus 8. napján reggel 7.00 óráig volt szolgálatban. Ez a kiegészítés az elsőfokú ítélet 5. oldal 3. bekezdésére vonatkozik.

Az ítélet 5. oldal 4. bekezdését kiegészíti akként, hogy a sértett a személygépkocsijával áttért a menetirány szerinti bal oldalra és a gépkocsijával felborult (tanú 1. tanú vallomása, nyomozati iratok 173. oldal, 10. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal).

Az elsőfokú ítélet 6. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a II. r. vádlott 21 óra 30 perckor beszélt tanú 5. rendőr őrmesterrel, míg az I. r. vádlottal 21 óra 31 perckor és 21 óra 34 perckor is telefonbeszélgetést folytatott.

A 6. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlott 21 óra 35 perckor részben a IV. r. vádlotton keresztül, míg 21 óra 37 perckor személyesen beszélt telefonon a III. r. vádlottal.

Az ítélet 6. oldal 4. bekezdését úgy egészíti ki, hogy a II. r. vádlott már a helyszínről 21 óra 50 perckor hívta fel a III. r. vádlottat telefonon és az I. r. vádlottal történt megbeszélésének eredményét közölte vele (lehallgatási jkv. 87-97. oldal).

Az elsőfokú ítélet 6. oldal 5. bekezdését kiegészíti továbbá azzal, hogy az I. r. vádlott az anyagi kárral járó balesetről szemlejegyzőkönyvet, helyszínrajzot, fényképfelvételeket nem készített, feljelentést nem tett, és a sértett gépjárművezetői engedélyét sem vette el (35/2003.(XI.30.) BM rendelet 279.§ (1) bekezdés b) pontja).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlotti és védői fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják és a vádlotti védekezés elfogadását célozzák, amely azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság meggyőzően és részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve, hogy melyeket miért vetett el.

Tényként állapítható meg, hogy 2008. augusztus 7. napján a sértett anyagi kárral járó balesetet okozott és ennek során gépkocsijával az árokba borult.

Ezt a tényt megerősítette tanú 1. tanú vallomása, de a vádlottak sem vitatták ennek a balesetnek a megtörténtét.

Ugyancsak nem volt vitatott tény az eljárás során az sem, hogy a baleset helyszínén az I. r. vádlott intézkedett sértettel szemben.

Tanú 1. tanú vallomása alapján volt megállapítható, hogy a sértettet az I. r. vádlott az intézkedése során megszondáztatta, amely tény az I. r. vádlott sem vitatott.

Azonban az I. és II. r. vádlott között 21 óra 34 perckor lefolytatott telefonbeszélgetés alapján egyértelműen az is rögzíthető tényként, hogy a LION típusú szonda 0.8-at meghaladó alkoholértéket mutatott ki, amely a bűncselekményi szintet már eléri.

Az is megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott a helyszínen már ekkor közölte a sértettel azt, hogy a jogosítványát el fogja venni.

Erre enged következtetést vonni az a tény, hogy a IV. r. vádlott 21 óra 29 perckor már azzal hívta fel telefonon a II. r. vádlottat, hogy „állítólag el akarják venni a jogsiját”.

Hasonlóképpen az ittasság tényére lehet következtetni abból a beszélgetésből is, amelyet a II. r. vádlott és a IV. r. vádlott folytatott.

Ennek során a II. r. vádlott arról tájékoztatta a IV. r. vádlottat, hogy „elég komoly értéket fújt, iszonyat”.

Mindezek tükrében nem foghat helyt tehát a védőnek az az érvelése, hogy tanú 1. tanú és a III. r. vádlott vallomása egyaránt alátámasztja azt az I. r. vádlott által hangoztatott állítást, amely szerint a szondázás eredménye negatív volt.

Ezt különösen cáfolja a már fentebb hivatkozott I. és II. r. vádlott által lefolytatott beszélgetés, melynek során az I. r. vádlott még az értéket is közölte a II. r. vádlottal.

Ezek a tények egyben ellentmondanak annak az I. r. vádlott által érdemi védekezésésként előadott állításnak is, hogy érdemi intézkedést azért nem kezdeményezett, mert erre nem volt szükség.

A 21 óra 47 perckor lezajlott telefonbeszélgetés alapján az is megállapítható tényként, hogy a II. r. vádlott ekkor már a helyszínen volt, hiszen 21 óra 50 perckor az I. r. vádlottal történt személyes megbeszélésének eredményéről tájékoztatta telefonon III. r. vádlottat „... beszéltem a baleseti helyszínelővel... nem veszi el a jogsiját és meg nem történté teszi a balesetet, viszont kér érte 40 rongyot...”.

Az tényként állapítható meg, hogy a helyszínen baleset történt és az is, hogy a sértett ittas volt, emiatt pedig a jogosítványát az I. r. vádlott be akarta vonni.

A telefonlehallgatási jegyzőkönyvben rögzített telefonbeszélgetések ugyanis egyértelműen arra utalnak, hogy a jogosítvány bevonásának lehetőségét a II. r. vádlott és a IV.r. vádlott egyaránt tudta és ezt követték azok a fentebb már említett telefonbeszélgetések, amelyek a jogosítvány elvételének megakadályozására irányultak.

Mindezeket összességében nézve nem fogadható el tehát a II. r. vádlottnak az a védekezése, hogy ő mindössze meg akarta vicselni III. r. vádlottat akkor, amikor a jogosítvány elvételének elmaradását 40.000 Ft-hoz kötötte.

Hasonlóképpen éppen a fentiek miatt nem foghat helyt a védőnek azon érvelése sem, hogy a sértett ittasságára az eljárás során semmiféle bizonyíték nem merült fel.

Tanú 2. tanú a nyomozás során és a tárgyaláson is részletesen beszámolt arról, hogy az I. r. vádlottnak milyen intézkedéseket kellett volna megtennie az adott ügyben az érvényben lévő különböző utasítások alapján.

Ezzel kapcsolatban és a védői érvelésre reflektálva az ítélőtábla a következőkre mutat rá.

Az I. r. vádlott megállapíthatóan már 2008. áprilisától a Helyszínelő és Baleseti Alosztályon teljesített szolgálatot, tehát számára az alosztály által végzett munka semmiképpen nem tekinthető ismeretlennek.

Nem mentesíti ezen túlmenően a felelősség alól önmagában az a tény sem, hogy megbízás alapján látta el a helyszínelői feladatokat, hiszen az I. r. vádlottnak lehetősége lett volna szakmai segítséget kérni akár az ügyeletestől, akár az előjárójától, másrészt az I. r. vádlott pontosan tudta azt is, hogy az adott véralkohol koncentráció mellett a jogosítvány elvétele feltétlenül szükséges.

Erre a fentebb hivatkozott telefonlehallgatási jegyzőkönyv alapján éppen a saját nyilatkozata szolgál cáfolhatatlan bizonyítékként.

Továbbmenően az is megállapítható, hogy 2008. áprilisától kezdve az I. r. vádlott folyamatosan a Helyszínelő és Balesetvizsgáló Alosztályon teljesített szolgálatot, így az eltelt idő és a gyakorlat alapján feltételezhető, a szolgálati megbízások alapján pedig nyilvánvaló, hogy a legalapvetőbb utasításokat, a helyszínelés során teljesítendő köteleességeket kellett, hogy ismerje.

Cáfolja a vádlott védekezését a figyelmeztetés alkalmazásának tekintetében az a 2007. október 19. napján kelt ORFK által kibocsátott körlevél is, amely szerint, ha nincs tettenérés, akkor nem alkalmazható helyszíni bírság és figyelmeztetés sem, márpedig jelen esetben tettenérésről nem lehet szó, hiszen az I.r. vádlott a baleset után érkezett a helyszínre.

Tanú 2. tanú vallomását vizsgálva megállapítható, hogy a tanú által előadottak az idézett körlevél tartalmával és a becsatolt szolgálat teljesítésére vonatkozó utasítások tartalmával is mindenben egyezők.

Így összességében megállapítható, hogy az I. r. vádlott azzal a ténnyel, hogy ittas vezetés esetén a gépjárművezetői engedély bevonása kötelező, feltétlenül tisztában kellett, hogy legyen.

Ugyancsak megállapítható, hogy az érvényben lévő utasítások alapján az anyagi kárral járó balesetekről szemlejegyzőkönyv, helyszínrajz és fényképfelvételek készítése is kötelező, amely kötelezettségeinek az I. r. vádlott ugyancsak nem tett eleget. Erre vonatkozik a már fentebb hivatkozott 35/2000.(XI.30.) BM rendelet 27.§ (1) bekezdés b) pontja is.

Mindezeket összevetve a másodfokú bíróság - egyezően az elsőfokú bíróság álláspontjával - bizonyítottanak látta mind az I.r., mind a II.r. vádlott terhére rótt cselekmények elkövetését.

Az ítéltábla megállapította, hogy az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a terhükre rótt cselekmények jogi minősítése is.

A bűncselekmények megvalósulása szempontjából nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a 40.000 Ft átadásra került-e vagy sem, hiszen a Btk. 250.§-ában, illetve a 253.§-ában írt vesztegetési cselekmények a jogtalan előny ígéretével is megvalósulnak. Erre vonatkozóan tehát az I. r. vádlott védőjének érvelése ugyancsak nem foghatott helyt.

Az ítéltábla azonban a cselekmény jogi megítélése körében - szemben az első fokú bírósággal - összességében az elkövetéskor hatályban volt Btk.-t találta enyhébbnek a jelen ügy elbírálása szempontjából, ezért a Btk. 2.§-ában foglaltak szerint mind a cselekmény minősítésénél, mind pedig a büntetés kiszabásánál azt alkalmazta.

A Fővárosi Ítéltábla a büntetés kiszabása körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő és a súlyosító körülményeket mindkét vádlott esetében szinte teljes körűen felsorolta.

Az I. r. vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte az utólag becsatolt rendkívül jó parancsnoki jellemzést, valamint azt a tényt is, hogy a szolgálatban történő megtartása során a végzett munkája magas színvonalú és a Rendőrtiszti Főiskolán folytatandó tanulmányai is elhivatottságát és a munkája színvonalának további emelését célozzák.

A II. r. vádlott tekintetében pedig további enyhítő körülményként kell figyelembe venni, hogy a felesége jelenleg gyermeket vár.

Az enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az I. r. vádlott vonatkozásában alkalmazhatónak tartotta a Btk. 87.§ (2) bekezdés c) pontját és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét enyhítette.

Ugyancsak lehetőséget látott az I. r. vádlott cselekmény előtti és azóta tanúsított kifogástalan életvitelére tekintettel a felfüggesztés próbaidejének csökkentésére is.

Figyelemmel az I. r. vádlott átlagot meghaladó színvonalú munkavégzésére, arra a tényre, hogy az ellene folyó büntetőeljárás ellenére a szolgálatban megtartották, ami a kiváló munkavégzésének a jele, az ítéltábla álláspontja szerint az I. r. vádlott érdemes arra, hogy a további munkavégzés lehetővé tétele érdekében őt a bíróság a Be. 104.§ (1) bekezdése alapján előzetes mentesítésben részesítse.

A II. r. vádlott vonatkozásában ugyancsak enyhíthetőnek tartotta a kiszabott börtönbüntetés tartamát, figyelemmel a belső arányosítás követelményére.

Esetében az ítéltábla a másodfokú bíróságon is kifejtett sajnálatára, valamint a feleségének a terhességére is figyelemmel lehetőséget látott a kiszabott szabadságvesztés Btk. 89.§ (1) és (3) bekezdése alkalmazásával történő felfüggesztésére, azonban a próbaidő tartamát a törvény szerinti maximumban határozta meg. A próbaidő tartamának meghatározásakor a II. r. vádlott terhére rótt cselekmények jellegére, valamint arra is tekintettel volt, hogy ennek a cselekménynek az előrevívő mozgatórugója lényegében mindvégig a II. r. vádlott volt.

A pénzmellékbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezést az ítéltábla az elkövetéskor hatályban volt Btk. rendelkezéseinek megfelelően módosította. II. r. vádlottnak a közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzte, mert annak a Btk. 53.§-ában írt feltételei - a másodfokú bíróság által enyhített főbüntetésre tekintettel - nem állnak fenn.

A járulékos kérdésekben történt elsőfokú bírósági rendelkezésekre vonatkozóan megállapítható, hogy azok törvényesek és megfelelnek az elkövetéskor hatályban volt jogszabályi rendelkezéseknek.

A bűncselekmények elnevezésének pontosítására pedig a Be. 258.§ (1) bekezdés d) pontja alapján és a Legfelsőbb Bíróság BKv. 61. alapján határozott a másodfokú bíróság.

Összességében tehát a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján mindkét vádlott vonatkozásában büntetést kiszabó részében a fentiek szerint megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év február hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 24.B.64/2009/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.194/2010/6. számú ítéletében írt változtatással 2011. év február hó 2. napján jogerőre emelkedett és - a szabadságvesztés büntetés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2011. év február hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea tisztviselő